

El somni de Gedeó

«Quan li quedava molt poc per a fer els quaranta i ja tenia una muntanya de quaderns, un metge el va sentenciar a la pena de bogeria a perpetuïtat»

L'espai personal de Gedeó al carrer | Francesc Viadel

Gedeó V. va tenir el seu primer somni important el dilluns 6 de desembre de 1976 a les nou i dos minuts del matí mentre esperava amb la seua àvia el tren procedent de Xàtiva per anar a València. Se'n recorda perfectament perquè aquell dia mateix, fred i ennuvolat, va fer els vuit anys i a casa es va parlar taula per a esmorzar igual que si fos diumenge.

En el seu primer somni el cel de colp i volta es tenyia de color turquesa i s'omplia tot de libèl·lules de paper que feien música amb el batre de les seues ales de colors. Val a dir que Gedeó sovint somiava libèl·lules i que, de vegades, les caçava també vora riu per empresonar-les dins d'uns enormes flascons de cristall que guardava sota el seu llit. Les libèl·lules, pensava, li donaven sort i espantaven les ombres invisibles on es nodreixen els mals esperits que acompanyen silenciosament la nostra fràgil existència. Gedeó temia que un qualsevol dia un dimoni com aquells de qui li havien parlat a l'escola vingues a per ell i se l'emportés al cor de les tenebres per arrencar-li les entranyes amb les seues urpes esmolades.

Cada vegada que tenia un somni apuntava en un quadern tot el que havia pogut retenir. De vegades, dibuixava als marges un arbre estrany, un rostre, un cos nu, uns ulls de bèstia... Deu anys després del seu primer somni ja havia omplert quinze llibretes a cadascuna de les quals va assignar un número i un nom en una llengua que només ell era capaç d'entendre.

Cal saber que Gedeó sempre somiava despertar. Somiava libèl·lules, certament, i somiava trens que solcaven el cel en direcció a l'horitzó inabastable i immenses llunes de mercuri que degotaven el seu esperma lentament sobre una serralada de gel i, també, somiava tigres blancs cavalcats per nans creuant enmig de la nit l'espessor de selves infinites i somiava ciutats en països impossibles en què sempre s'endinsava per aprendre'm més de la condició de l'home.

Quan li quedava molt poc per a fer els quaranta i ja tenia una muntanya de quaderns, un metge el va sentenciar a la pena de bogeria a perpetuïtat. Se'n recorda molt bé perquè aquell dia plovia i a l'hospital on solia visitar-se cada dimecres des de feia molts anys se'n va anar la llum i els pacients, arrossegant molt lentament pels passadissos els seus degoters muntats sobre rodes, li van semblar els fantasmes mateixos que habitaven la ciutat de Bidrov on ell havia estat moltes vegades.

I se'n recordava també perquè aquell dia havia begut molt de vodka que havia barrejat amb un grapat de les mateixes pastilles que li receptaven perquè no somiés més i perquè abans d'anar a l'hospital se les va tenir amb sa mare i després, encara, amb un revisor de tren de qui estava segur que era un agent secret que volia enverinar-lo. I, a més a més, se'n recordava d'aquell fatídic dimecres perquè quan el metge el va mirar fixament als ulls, inexpressivament, i li va dir que no era cap salvador de res ni de ningú sinó simplement una persona malalta, no va poder evitar cridar-li amb totes les forces i agafar-lo del coll i sacsejar-lo ben fort de manera que el metjastre va acabar per semblar un ninot desarticulat.

Gedeó se'n va anar lluny abans que no l'ingressaren de nou en aquella clínica de la ciutat amb vista a una avinguda grisa on cada vint minuts passava el bus número 15 en direcció al centre. La mateixa avinguda on cada poc circulaven a marxa lenta els cotxes funeraris en direcció al Cementeri General seguits per una llarga filera de cotxes pulcrament rentats per a l'ocasió. Mai més no sabrien d'ell.

Ha passat molt de temps i Gedeó s'ha fet gran recorrent els carrers de moltes ciutats com aquesta on ara viu. Una ciutat que es renta cada matí la cara amb pixum i que s'alimenta de coloms i de gavines, de rates enormes com conills, de sexes, d'il·lusions vanes, de tristos inconsolables, de muntanyes de cadàvers anònims. Gedeó ha envellit espiant des de les cantonades el moviment estrany dels turistes, descobrint tresors d'un valor incalculable en els contenidors de fem, dormint al ras en descampats, en un atzucac al costat d'un assassí murri o potser d'un poeta que cada dia guixa les parets amb frases obscenes.

Avui, assegut en el banc d'una rambla mentre apurava el cul d'una ampolla de ginebra, ha somiat que un dia qualsevol el món tal com el coneguem desapareixerà. S'ensorraran els grans edificis de totes les ciutats, s'aturaran de colp els combois de metro enmig dels budells del gran cuc, s'aturaran els tramvies, els cotxes. Deixaran de repicar les campanes de les velles esglésies que mai ningú no sent. I, llavors, una gran gentada silenciosa avançarà per totes les grans avingudes amb pas ferm i decidit cap a la llum. Seran milers els que caminaran i davant seu cauran tots els ídols, es consumiran dins d'una llengua de foc els falsos sacerdots que prediquen la caritat.

No és la primera vegada que Gedeó ha tingut aquest somni del qual ha deixat constància en nombrosos dels seus quaderns només que avui ha pogut fins i tot sentir com tremolava la terra als seus peus, un murmuri de veus poderós com el retronys de l'aigua d'una cascada oberta en l'ànima d'un desert.

D'un sol glop s'ha acabat el soll de ginebra que encara quedava, s'ha encès una punta de cigarreta i empenyent el seu carretó ha baixat tota la rambla fins al Passeig de Colom i ha continuat encara vora la mar en direcció a l'Estació de França on ha descarregat tot just quan ha començat a caure una fina pluja com farina passada per un sedàs. Llavors s'ha fet un bolic en un racó, a recer d'una cabana improvisada amb caixes de cartró i s'ha adormit profundament. A la matinada les ombres s'han endut tots els seus quaderns.